

عنوان مقاله:

ارزیابی مولفه های انعطاف پذیری فضاهای شهری در مشهد

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 11، شماره 38 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

هادی سروری - استادیار گروه شهرسازی-دانشکده هنر و معماری-دانشگاه آزاد اسلامی واحد مشهد-مشهد-ایران

خلاصه مقاله:

امروزه تحولات سریع و گسترده در ابعاد اجتماعی و اقتصادی، زندگی شهری را متاثر و آن را نسبت به گذشته پویاتر و سیال تر کرده است. از این رو، توجه به کیفیت انعطاف پذیری به منظور افزایش میزان قدرت پاسخگویی فضاهای شهری، مورد نظر طراحان و مدیران شهری می باشد. در این میان، شهر مشهد سالانه با تناوب فراوانی از لحاظ نوع و تعداد گردشگران و زائران مواجه است. این امر تغییرات در نیازها و توقعات از فضاهای شهری را به همراه دارد، بنابراین ضرورت دارد فضاهای شهری برخوردار از قابلیت انعطاف مناسبی باشند. عدم شناسایی و تحلیل میزان اثرگذاری هرکدام از اجزای فضای شهری بر تحقق این کیفیت باعث شده است تا در طراحی فضاهای شهری راه حل های موثری استفاده نشود. بدین منظور هدف از این پژوهش، سنجش میزان انعطاف پذیری در فضاهای شهری مشهد و شناسایی سهم هرکدام از عوامل فضای شهری در تحقق انعطاف پذیری است. روش پژوهش توصیفی-تحلیلی و بر این اساس ابتدا شاخص های انعطاف پذیری شناسایی و تعریف عملیاتی شده اند. سپس با انتخاب فضاهای شهری نمونه و با استفاده از روش پیمایشی اطلاعات مورد نیاز جمع آوری و در مرحله بعد با استفاده از محاسبه وزن عاملی فضاهای شهری منتخب اولویت بندی گردیده است. بر اساس، نتایج مرحله اول، خیابان امامت با امتیاز ۸۴۷/۰ منطقت ترین فضای شهری و خیابان شیرازی با امتیاز ۳۷۵/۰ از نظر انعطاف پذیری وضع نامناسبی برخوردار می-باشند. نتایج تکمیلی نشان می دهد که در کیفیت انعطاف پذیری، عامل کالبدی با ۸/۶ امتیاز بیشترین تاثیر را دارد و عوامل عملکردی و ترافیکی با ۵/۳ و ۹۸/۰ امتیاز در رده های بعدی قرار دارند.

کلمات کلیدی:

انعطاف پذیری، راهبردهای انعطاف پذیری، فضای شهری، اجزاء فضای شهری، شهر مشهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030429>

